

ÖMER SEVİNÇGÜL

...—e—e—e—e—e—e—...

Yazar Olmak İstiyorum

~ BİR YAZARIN GİZLİ DEFTERİ ~

14. BASKI
22 BİN ADET

CARPE
DIEM

Yazar Olmak İstiyorum

Bir Yazarın Gizli Defteri

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 195
Genç Kurgu
1. Baskı, İstanbul, Aralık 2010
14. Baskı, İstanbul, Nisan 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-159-7

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Her kitabın bir hikâyesi vardır. Kimini biliriz, kimini bilmeyiz. Burada sana elindeki kitabın yazılış hikâyesini anlatacağım. Ben de varım bu ilginç öyküde.

Ben kim miyim? Bir editörüm. Yazardan gelen metni yayına hazırlayan, dikkat edilmedikçe farkına varılmayan yayınevi çalışanı.

Bir yüzü yayınevine, bir yüzü yazara bakan gizli özne. Neyse, kendimi bir yana bırakıp olayı anlatayım.

Kısaca ‘arayış serüveni’ diyebileceğim olaylar zinciri, tanımadığım bir hanımın telefonuyla başladı.

Yazarlarımdan biri hakkında bilgi istiyordu. Meraklıydı. Heyecanını sesinden anlamak mümkündü.

Yazar hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Sırta kadem basmıştı âdeta.

Hem editörü hem de bir tür asistanıydım onun. Bu nedenle evinin anahtarını bana bırakmıştı bir notla birlikte. Bunu kadına da söyledim.

İsmi Selma olan bu hanım benimle buluşmak istedi. Kibar, nazik, görgülü biriydi. “Sizinle mutlaka konuşmalıyım. Bu çok önemli” diyordu.

Ben de merak etmeye başlamıştım. Neydi mesele? Ne gibi bir münasebet vardı aralarında? Yazarın kayıplara karışmasının bu hanımla bir ilgisi var mıydı? Bu sorulara cevap bulmanın tek yolu telefondaki hanımla görüşmem olacaktı.

Üstelik, mutlaka yazarın evinde buluşmak istiyor, bu konuda ısrar ediyordu. “Bir notla birlikte evinin anahtarını size bırakmasının bir anlamı olmalı” diyordu.

“Sizinle de ilgili sanırım” dedim.

“Mümkün. Buluşunca anlatırım. Hikâyesi uzun. Telefonda anlatamam. Üstelik göstermem gereken bir de defter var elimde. Yazar göndermiş bana” dedi.

Nasıl bir defterdi bu? İçinde ne vardı? Neden bana bu hanımdan ve gönderdiği defterden hiç söz etmemişti yazar? Bir sürü soru üşüştü zihnime. Bu soruların cevabını bulmanın tek yolu, buluşup konuşmaktı.

“Peki, madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, evinde buluşalım” dedim ve adresi verdim. Günü, saati kararlaştırdık.

...—lelele—...

Tam zamanında geldi. Kızıl saçlı güzel bir kadındı. Yazarın çalışma odasına girdik. Merakla, heyecanla odayı inceledi. Bana sorular sordu. Bildiklerimi anlattım. Duygulandı. Bir ara ağladı da.

Sonra yazarı arama sebebini anlattı. Kendisine gelen zarfı ve içindeki defteri gösterdi. Kargoya ben vermişim aslında. Zarfı hatırladım. İçindekini bilmiyordum elbette.

Deftere ‘Sensiz Ama Seninle’ adını vermişti yazar. Meğer bir zamanlar bu hanımla aynı sınıftaymışlar. Defterde ona karşı duygularını ve ondan sonraki hayatını anlatıyormuş.

Selma, bir akşamüzeri dede yadigarı evinin bahçesinde oturuyor, hayatını gözden geçiriyor, artık mazide kalmış birer hatıra olan sevdiklerini düşünüyor, tutkularının etkisiyle verdiği kararlar yüzünden başına gelenleri hatırlıyormuş. Yüreği hüsrarla doluymuş.

İşte böyle bir zamanda gelmiş defter. İlk sayfada kendi adını görünce merakı daha da artmış. Gece boyunca uyumayıp içindeki yazıları okumuş. Tüm yazılar kendisi içinmiş. Yazarı bulmak, tanışmak üzere harekete geçmesinin sebebi buymuş.

Hadise beni de ilgilendiriyordu. Kendimce sebeplerim vardı.

Gidişi derin bir boşluk oluşturmuştu hayatımda. Zihnimde dönüp duran bir sürü soru vardı. Düşünüyör, makul bir sebep bulamıyordum.

Nereye gittiğine dair bir ipucu ararken kütüphanesinde bir defter daha bulduk.

Bu deftere de isim vermişti. 'Her Yerde Seni Aradım' yazıyordu ilk sayfasında.

Bu defter de yine Selma ile ilgiliydi. Evine götürüp okuduktan sonra bana da okuttu.

Duygularını, düşüncelerini, anılarını yazmıştı. İlginç ve güzel metinlerdi bunlar.

Fakat bu defterde de nereye ve niçin gittiği hususunda hiçbir ipucu bulamadık.

...—lelele—...

Yazarın evinde bir kez daha buluştuk. Selma çok üzgündü. İhtirasla aramanın, fakat bulamamanın acısı ve hüsranı vardı yüzünde.

Bana “Yazarın birinci defterde bahsettiği istihbarat elemanına ulaşabildin mi?” diye sordu.

Serdar isimli bir adamdan söz ediyordu. Birinci defterde önemli yeri olan biriydi. Daha önce konuşmuş, iletişim kurmaya karar vermiştik.

Serdar Bey vasıtasıyla istihbarat yardımı almayı, elde edeceğimiz bilgilerle yazarı bulmayı umuyorduk.

“Henüz ulaşamadım. İletişim bilgilerini istedim, vermek istemediler” dedim.

“İstihbarat elemanı ya, gizli tutuyorlardır. Fakat bizi yakından tanırlarsa belki yardımcı olurlar. Birlikte teşkilata gidelim. Defterleri de yanımızda götürelim.”

“Peki. Ne zaman istersen.”

“Benden sonra da geldin mi buraya? Herhangi bir yazı, not falan bulabildin mi?”

“Geldim, hem de üç kez. Yine aradım. Yok... Hiçbir şey bulamadım. Fakat başka şeyler var elimde.”

“Neler?”

“Bir mektup, bir de günlük.”

“Odasında mı buldun?”

“Hayır, daha önce bana göndermişti.”

Kadının tutku ve merak dolu yüzünü bir süre süzdükten sonra anlatmaya başladım.

“Yazarla iletişimim lise yıllarımda başlamıştı. Kısaca anlatayım istersen.”

“Lütfen.”

..eee..

“Babam aniden ölmüştü. Annemle yapayalnız kalmıştık. Zor zamanlar yaşıyordum. İçimdeki acıyı tarif edemem.

Sürekli kitap okuyarak meşgul ediyordum kendimi. İyi geliyordu. Başkalarının hayatlarını okurken acılarımı bir nebze de olsa unutabiliyordum.

Derken, bende yazma arzusu belirdi. Kısa öyküler, denemeler yazmaya başladım.

Tam da bugünlerde şimdi kayıplara karışan yazarın eserleriyle karşılaştım. Dili, anlatım biçimi, samimiyeti beni çok etkiledi.

Eserlerinde yazar olma serüveninden de söz etmişti. Birinden yardım almış mesela. Yazısını göndermiş fikir almak için.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim. Yazılarımı gönderecek, tavsiye isteyecektim ondan.

‘Sayın Yazar’ diye başlayan bir mektup yazdım, kitaplarını yayımlayan yayınevine gönderdim.

Ne tuhaf, şimdi ben bu yayınevinde çalışıyorum. Neyse...

Bazı yazılarımı da koydum zarfın içine, fikrini almak için. İşin aslı, cevaptan yana pek de umudum yoktu. ‘Kim bilir kimlerden mektuplar alıyordur, hangi birine cevap yazacak’ diye düşünüyordum.

Fakat öyle olmadı. Mektubu geldi. Sevincimi anlatamam. Hemen okudum.”

“Ne yazmıştı?”

“Mektup çantamda. Belki okumak istersin diye yanımda getirdim. İşte...”

Selma zarfı aldı, mektubu çıkardı. Güzel bir el yazısıyla yazılmış iki sayfadan ibaretti mektup.

Tekrar bana uzattı.

“Sen oku, ben dinleyeyim” dedi.

“Tamam” dedim ve başladım okumaya.

“Sevgili Kerime, bırak şu ‘sayın’ lafını. Resmiyeti sevmem. Ben okurlarımın abisiyim. Elbet senin de.

Biraz önce eve geldim. Yorgundum. Başımda hafif bir ağrı vardı. Bir yanım uyumak istiyordu, öbür yanım ‘Uyku ölümün kardeşidir’ diyordu.

Kimseler yoktu. Kaloriferi açtım. Cicilerimi çıkartıp rahat bir şeyler giydim. Daha bir kendim oldum sanki. Sonra su kaynattım, bir kahve yaptım kendime. Ben aslında çay severim ama çay ahbablarla, sohbetle olmazsa tat vermiyor. Kahve ise yalnızlara mahsus.

Yayıncımın elime tutuşturduğu mektubu açtım. Senin mektubunu. Yanı sıra bazı denemelerini de göndermişsin. Hepsini okudum.

Lisede okuyormuşsun. Yazar olmaya karar vermişsin. Mazime gittim hayalen. Ben de senin yaşlarındayken karar vermiştim yazar olmaya. Benim de bir yazarın görüşüne ihtiyacım olmuştu. Seni anladım. İlgisiz kalamazdım.

‘Kerime cevabı hak ediyor’ dedim. ‘Kerime bekleme-meli’ dedim. Beklemek zordur. Zaman meçhulse daha da zor. Bir sabır kararı alamazsın. Günler ay kadar uzar.

Denemelerinde bir yetenek pırıltısı var, belli. Derin sezişler, duygulanımlar... Bazen öyküye kaçmış anlatımın. Görüntü tasvirleri... Bir görünüp bir kaybolan insanlar... Sonra senin yorumların. Birinden öbürüne geçişler...

Böyle de yazılamaz mı? Yazılır elbette. Fakat durum, duygu, kişi öyküleri yazsan daha iyi olur gibi geldi bana. Deneme biraz deneyim, epeyce birikim işi. Seveni de az zaten. Bir öykün yoksa elin boş demektir. Bunu biri mi söylemişti, şimdi benim aklıma mı geldi, bilemiyorum.

Neyse... Senden söz ediyorduk... Kendini biraz geride tutsan... Yorum yapmadan olay, kişi, konuşma falan yazsan. Kararı, duygulanımları okura bıraksan. Hem öyle tumturaklı cümleler de kurmasan.

Uslu kız, ölçülü kız, hanım kız, uysal kız tipi vardır hani, bilirsin. Her şeyi kurallıdır onun. Oğlan anaları ‘Ay ne kadar da hanım valla, hayran oldum’ derler. Ama aslında sıkıcıdır bu tipler. Yazı versiyonu ise hiç çekilmez.

Çok bilmiş olmasan diyorum. Saf, samimi söylesen söyleyeceklerini... Bir de ayrıntılar... Lüzumlu ayrıntılar... Küçük, sevimli, olayı, kişiyi belirgin kılacak minik dokunuşlar olsa. Bazen yapıyorsun bunu, güzel oluyor.

Fakat hoş şeyler yazacaksın, belli. Tomurcuklanmış, açacak inşallah.

Biraz çocuk olsan. Biraz ergen... Biraz sıyrık, biraz deli... Bu kadar akıllılık fazla.

Rahat ol. Gerekirse kendinle tezada düş. Bir öyle bir böyle hisset.

Bunları birine de yaşatabilirsin elbette. Ya da söyletebilirsin. Doğallık iyidir... İnsan yaşıyorsa, gerçekten yaşıyorsa, halden hale, tavırdan tavıra değişir durur. Hayat budur...

Sözün kıyası, öyküle... Göster, anlat, hikâye et... Kendini, başka birini... Düşünceler, yargılar, yorumlar okura kalsın. Sen dokun, geç. Her şeyi söyleme. Kelimelerle karakalem resimler çiz. Bırak savruk olsun...

Günlük hayatında 'Bundan iyi gelin olur' tipi kızı yaşa ama yazılarında 'Bundan bir şey olmaz' tipine yakın ol desem fena bir söz mü söylemiş olurum? Aman kimseler duymasın! Anneler hiç duymasın...

Lafı uzattım. Sen anlamışsındır, bu kadar yeter. Dedim ya, zaten uykum var... Tamam, bitiriyorum... Sevgim seninle..."

...—lele—...

Selma dikkatle dinledi mektubu.

“Ne kadar da samimi. Dili, üslubu nasıl da sade. Yürekten geldiği o kadar belli ki” dedi.

“Evet, gerçekten öyle. Ben de çok etkilenmiştim. Tavsiyelerine uyarak yazmayı sürdürdüm.

Fakat bana daha fazlası gerekiyordu. Bir süre ilerliyor, sonra tıkanıyordum. Sanırım hayat deneyimim yetersizdi.

Böyle olmayacaktı. Hayatın acı tatlı hallerini yaşamam, deneyim, birikim kazanmam gerekiyordu.

Ümidimi ve şevkimi yitirdim, kalemi bıraktım.

Böylece liseyi bitirdim ve üniversiteye başladım. Edebiyat okuyordum. Üçüncü sınıf öğrencisiydim artık.

Bir gün hayal bile edemeyeceğim bir şey oldu... Yeni Türk Edebiyatı dersimize gelen hoca sınıfta bize bir haber verdi. Malum yazarın sohbet etmek üzere sınıfımıza geleceğini söyledi.

Böyle davetlere gitmezmiş aslında ama hocamızı kıramamış. Talebelik yıllarından tanıştırlarmış da ondan.

İki gün sonra geldi. İçim kıpır kıpırdı. En önde bir yere oturdum, onu yakından göreyim diye.

Sohbete başladı. Onun ne anlattığından çok kendisine odaklanmıştım.

Yüzü, gözleri, aman Allahım, öyle etkili, öyle güven vericiydi ki! Derinlerden gelen sesindeki buğu da çok etkiledi beni.

Edebiyatı, hayatı süzmüş, çerden çöpten arındırmış, saf, sade, yalın bir öz haline getirmişti...

Beğenilmek gibi bir kaygısı yoktu. Bir dostuyla sohbet eder gibi içten ve doğal konuşuyordu. Hatıralarını anlatıyor, arada önemli bilgiler veriyordu.

Bir ara dikkatle bana baktığını gördüm. Yüzümde bir şey mi var acaba diye yoklayınca farkına vardım. Meğer gözlerimden yaşlar süzülüyormuş. Yüzüm ıslanmış.

Mendilimle kuruladım. Karmaşık duygular içindeydim.

Sohbet bitti. Bazı arkadaşlar sorular sordular, onlara kısa ve anlamlı cevaplar verdi.

Evden çıkarken bende bulunan kitaplarını çantama koymuştum belki imzalatırım diye. Yanına yaklaştım. Kitapları masanın üzerine bıraktım. Sesim titreyerek 'İmzalar mısınız?' dedim.

İsmimi sordu, söyledim. İmzalamaya başladı. Büyük harflerle bir şeyler yazıyor, altını imzalıyordu.

Tüm cesaretimi toplayıp ‘Size mektup yazmıştım, beni hatırladınız mı?’ diye sordum.

Yüzüme dikkatle baktı. Düşündü. Hatırlayamadı. Bu normaldi aslında. Yıllar geçmişti aradan. Üstelik, yüzümü görmemişti. İsmime bakarak hatırlaması neredeyse imkânsızdı.

Mektubu çıkarıp gösterdim. Yanımda getirmiştim her ihtimale karşı. Baktı, okudu.

Ben yine ağlamaya başlamıştım. Yüzünde hem hayret hem de şefkat vardı. Hiç beklemediğim bir şey söyledi.

‘Yarın yayınevine gelebilir misin? Kitaplarımda adresi var’ dedi.

‘Gelirim’ dedim.

İkinci gün gittim yayınevine. Beni bir odaya aldılar. Birazdan yazarın kendisi de geldi.

Beni görünce ‘Hoş geldin Kerime’ dedi ve hafifçe gülümsedi. Bir süre ikimiz de sustuk.

Yumuşak bir sesle ‘Belli ki yüreğinde yara var. Kim bilir neler yaşamışsındır. Bana anlatmak ister misin?’ dedi.

Hayatım hakkında kısa bilgiler vermek niyetiyle konuşmaya başladım. Fakat hayret! Bir de baktım ki neredeyse tüm geçmişimi anlatıyorum ona.

Hiç sözümü kesmeden dinledi.”